

Udvikling. Jeg troer ikke, at det gaaer an saaledes at stille Forsatningerne ved Siden af hinanden, at man blot taler om og har bestemt, hvilke Gjenstande der skulle høre ind under den ene, og hvilke under den anden, og slet ikke spørger om Forsatningernes Charakter, og om de passe til hinanden. Hvis man for de enkelte Landsdele vil adskille Hovedtragsforfatningen fra de specielle Forsatninger for visse Anliggender indenfor de samme Landsdeles mindre Kreds, saa kan jeg ikke tænke mig Muligheden af, at det vil gaae godt, naar man gaaer frem paa denne Maade ved Bestemmelsen af en Fællesforfatning for de forskellige Landsdele, hvilke man giver hver især sin specielle Forsatning. For mig ligger der en overordentlig Nødvendighed, foruden Retsnødvendigheden, som jeg før antydede, af at kjende Fællesforfatningen deri, at jeg ikke begriber, hvilken Fællesforfatning der skal føre til et lykkeligt Samliv mellem Statsdelene, med den Forsatning, som efter det foreliggende Udkast skulde betegnes som særlig for Kongeriget, og med den Forsatning, som jeg nu seer er bleven proclameret for Hertugdømmet Slesvig (Hør!). Det er mig ikke muligt at gøre mig klart nu, hvorledes man kan troe, at en Fællesforfatning kan svare paa eengang til begge disse Forsatninger. Jeg vil ikke gaae ind paa at tale om Slesvigs Forsatning; dertil er jeg ikke berettiget, undtagen forsaavidt jeg maa spørge, hvorledes Fællesforfatningen maa være, for at kunne passe til den Forsatning, man opstiller for Kongeriget Danmark, naar man tillige skal tage Hensyn til en saadan Forsatning som den, der er givet for Slesvig? Og jeg veed da ikke, hvilken Fællesforfatning der skulde kunne passe hertil. Der er en saa grundforskjellig politisk Charakter udtrykt i disse forskellige specielle Forsatninger, at jeg ikke kan tænke mig en Fællesforfatning, under hvilken disse 2 specielle Forsatninger skulde kunne virke heldigt, saaledes at Ro og Fred i Monarchiet vilde komme tilstede, og jeg kan det endnu mindre, da jeg maa formode, at den specielle Forsatning for en anden Landsdeel (Holsteen), der ligesaa vel er bleven forhandlet offentligt som Slesvigs, men som endnu ikke er eman-

ret, i det Væsentlige vil komme til at beholde den Charakter, der laa i Udkastet, og altsaa en saadan Charakter, som nærmer sig overmaade meget til den slesvigiske Forsatnings. Jeg kan ikke paa nogen Maade troe, at det skulde gaae an, at man skulde faae et virkeligt heelt og sammenhængende dansk Monarchie med den Enighed i Folket, der skal gjøre det dog ikke meget store Monarchie stærkt, naar man virkelig udfører en sliq Dualisme i hele Monarchiets politiske Udvikling. Jeg behøver ikke at gaae videre ind i Detallet.

Jeg skal kun i Forbigaaende gjøre opmærksom paa, hvorledes en Ting, som har været under Discussion, foruden mange andre, er endelig afgjort ved den slesvigiske Forsatnings Emanation. Der har været talt om, og det er endog ogsaa idag blevet antydet, om Udskrivningsvæsenet i Kongeriget Danmark skal høre til Specialforfatningen eller til Fællesforfatningen; men det er jo bestemt i den slesvigiske Forsatning, at for Slesvigs Vedkommende skal Udskrivningsvæsenet og hvad dermed staaer i Forbindelse ikke høre til Specialforfatningen, men til Fællesforfatningen, og dette maa jeg ansee for fuldkommen afgjort (Flere Stemmer: Nei!). Jeg anseer det for afgjort, saaledes at jeg ikke seer, at Regjeringen kan gjøre en Concesssion i saa Henseende, men at Regjeringen i alt Fald maa optage Forhandlingerne anderledes end ved en Concesssion; thi jeg kan dog ikke troe, at det gaaer an, at den ene Landsdeels Udskrivningsvæsen hører ind under Fællesforfatningen, saa at det bestemmes, hvorledes Udskrivningen skal foregaae i Slesvig, af Slesvigere, Holstenerer og Danske, imedens Kongerigets Udskrivningsvæsen ikke bestemmes af Fællesforsamlingen, men af den enkelte Landsdeels Forsamling. Dette anseer jeg for umuligt. Jeg skal fremdeles blot antyde — thi Enhver kan jo forfølge det —, at jeg ikke seer, hvorledes man skal kunne frembringe en Enhed i Monarchiet, Noget, der kan holde sammen, naar man i Danmark siger, at i Kolding 20,000 Mennesker kunne frit forsamle sig og affatte Petitioner om de vigtigste Anliggender, der høre under den danske Specialforfatning, imedens i Haderslev ikke 12 Borgere maae komme sammen og stille et